

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/64/2014
Identifikačné číslo spisu:	1014200236
Dátum vydania rozhodnutia:	11.12.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1014200236.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov : 1/ I., 2/ V., 3/ M., 4/ U., 5/ I., 6/ J., 7/ Z., 8/ M., 9/ J., 10/ N., 11/ Z., 12/ D., 13/ I., 14/ V., 15/ S., 16/ N., 17/ I., 18/ Z., 19/ V., 20/ D., 21/ N., 22/ N., 23/ C., 24/ S., 25/ N., 26/ I., 27/ D., 28/ J., 29/ C., 30/ N., 31/ G., 32/ I., 33/ C., 34/ V., 35/ T., 36/ U., 37/ N., 38/ J., 39/ M., 40/ Z., 41/ J., 42/ I., 43/ I., 44/ C., 45/ I., 46/ N., 47/ Z., 48/ I., 49/ M., 50/ R., 51/ W., 52/ F., 53/ J., 54/ I., 55/ Z., 56/ D., 57/ J., 58/ I., 59/ D., 60/ I., 61/ C., 62/ Z., všetci právne zastúpení Mgr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom Čapkova 2, Bratislava, proti žalovanému : Mestská časť Bratislava - Petržalka, so sídlom Kutlíkova 17, Bratislava, za účasti: 1/ AQUATERM, spol. s r.o., Starhradská 10, Bratislava, 2/ SUBCENTRO, s.r.o., Pri starom letisku 17, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. UKSP 20651 TX1/11 Mt-151 z 27. októbra 2011, o odvolaní žalobcov proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 29/2014-167 z 15. mája 2014 jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S 29/2014-167 z 15. mája 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým uznesením Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozhodnutia len ako „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) zastavil konanie, odvolávajúc sa na ustanovenie § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“), v rámci ktorého sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného prvostupňového rozhodnutia žalovaného a tiež odkladu jeho vykonateľnosti podľa § 250b ods. 2 O.s.p. Predmetným rozhodnutím č. UKSP 20651 TX1/11 Mt-151 zo dňa 27.10.2011 rozhodol žalovaný ako stavebný úrad tak, že vydal stavebné povolenie na stavbu „Polyfunkčné objekty DOMINO“ Bratislava - Petržalka, Jasovská na pozemku 2468/2, 2466/2, 2464/3 v katastrálnom území C. za podmienok bližšie špecifikovaných v predmetnom rozhodnutí.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že zo súdneho spisu, ako aj z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že žalobcovia nevyužili svoju zákonnú možnosť na podanie opravného prostriedku

voči prvostupňovému rozhodnutiu žalovaného správneho orgánu. Krajský súd v Bratislave preto dospel k záveru, že žalobcovia podali žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu predčasne, keďže voči žalobou napadnutému rozhodnutiu bol prípustný riadny opravný prostriedok (odvolanie). Za týchto okolností konanie trpelo prekážkou, brániacou vecnému prejednaniu žaloby, a preto bolo potrebné konanie zastaviť s poukazom na ustanovenie § 250d ods. 3 O.s.p. z dôvodu, že žaloba smerovala proti rozhodnutiu, ktoré nemohlo byť predmetom preskúmania súdom.

Pokiaľ žalobcovia v predmetnej žalobe žiadali, aby súd v súlade s ust. § 250b O.s.p. uložil žalovanému doručiť im žalobou napadnuté rozhodnutie, krajský súd argumentoval tým, že podľa ustanovenia § 59 ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) účastníkmi stavebného konania podľa odseku 1 písm. b) cit. zákona, nie sú nájomcovia bytov a bytových priestorov. Podľa názoru súdu boli teda žalobcovia povinní preukázať svoju aktívnu procesnú legitímáciu, uviesť a preukázať konkrétne skutočnosti, v ktorých boli ukrátení na svojich právach, resp. v čom boli ich práva postupom správneho orgánu porušené.

Krajský súd poukázal na to, že žalobcovia sa len všeobecne odvolávali na ustanovenie § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, v zmysle ktorého sú účastníkmi stavebného konania aj osoby, ktoré majú vlastnícke a iné práva k susediacim stavbám, ak ich vlastnícke alebo iné práva môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté. V žalobe však nepreukázali, ktoré konkrétne vlastnícke či iné práva boli žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného priamo dotknuté. Z uvedeného dôvodu krajský súd považoval postup žalovaného za postup v súlade so zákonom, keď v stavebnom konaní vychádzal zo známeho okruhu účastníkov konania určených v územnom rozhodnutí o umiestnení predmetnej stavby. Žalobcovia neboli zahrnutí do okruhu účastníkov konania podľa ust. § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona, keďže „nešlo o majiteľov k susedným stavbám predmetnej nehnuteľnosti“.

Z obsahu administratívneho spisu pre prvostupňový súd vyplynulo, že bytové domy Jasovská 2-12, ktorých obyvateľmi sú žalobcovia, nie sú susediacimi stavbami k stavbe povolenej žalobou napadnutým rozhodnutím žalovaného. Medzi predmetnými domami a povolenou stavbou sa nachádza nebytová budova, súpisné č. 3519, na pozemkoch parc. č. 2464/77, 2464/79, 2464/81 a 2464/83 s piatimi obchodnými prevádzkami vo vlastníctve tretích osôb a stavba - pochôdzna terasa na pilotoch na pozemku parc. č. 2464/49, 2464/48, 2464/78, 2464/80, 2464/82 a 2464/84, k.ú. C., ktoré sú vo vlastníctve Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy. Tieto stavby súd označil ako stavby priamo susediace s povolenou novostavbou.

Podľa názoru súdu žalovaný pri vydávaní napadnutého povolenia správne vychádzal z okruhu účastníkov určených v územnom rozhodnutí o umiestnení stavby. Žalobcovia nepreukázali procesnú aktívnu legitímáciu na doručenie predmetného rozhodnutia podľa § 250b ods. 2 O.s.p. a pokiaľ sa domnievali, že by mohli byť účastníkmi stavebného konania, mali sa postavenia účastníkov konania domáhať v správnom konaní žiadosťou o zaradenie do okruhu účastníkov konania.

Na základe uvedených skutočností dospel senát Krajského súdu v Bratislave k právnomu záveru totožnému so záverom žalovaného správneho orgánu, keď v napadnutom uznesení skonštatoval, že hore uvedeným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcov.

O trovách konania rozhodol súd podľa ust. § 146 ods.1 písm. c) O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

II.

Proti uzneseniu krajského súdu podali žalobcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom vyslovili nesúhlas s tvrdením súdu o predčasnosti podania predmetnej žaloby. Poukázali na ust. § 250b ods. 2 O.s.p., zakotvujúce inštitút tzv. opomenutého účastníka a prelamujúce dôsledky ust. § 247 ods. 2 O.s.p. a § 250 ods. 2 O.s.p. v tom, že priznáva procesné právo podať žalobu aj tomu, s kým správny orgán ako s účastníkom konania nekonal, hoci konať mal, a komu z uvedeného dôvodu nebolo rozhodnutie správneho orgánu ani doručené. Poukázali na to, že v zmysle ustálenej judikatúry pripúšťa uvedené ustanovenie podanie žaloby aj proti neprávoplatnému rozhodnutiu a pri nevyčerpaní opravných prostriedkov (viď napr. Soudní judikatura ve věcech správních č. 662/2000). Podľa ich názoru súd opomenul, že ust. § 250b ods. 2 O.s.p. priamo oprávňuje žalobcov na podanie

žalobného návrhu na preskúmanie rozhodnutia žalovaného a podľa ust. § 250b ods. 4 O.s.p. by mal súd dohliadnuť na uložené doručenie rozhodnutia správneho orgánu a v prípade, ak by správny orgán svoje rozhodnutie v určenej lehote nedoručil, mohol by mu uložiť pokutu.

Žalobcovia uviedli, že v zmysle ust. § 250b ods. 2 O.s.p. je súd povinný uložiť správnemu orgánu, aby doručil svoje rozhodnutie opomenutému účastníkovi, a to z úradnej povinnosti, teda bez ohľadu na to, či žaloba takúto žiadosť obsahuje alebo nie.

Pokiaľ ide o samotné posúdenie postavenia žalobcov ako účastníkov konania, žalobcovia skonštatovali, že súd postupoval v príkrom rozpore s ustanoveniami stavebného zákona, ako aj s ustálenou judikatúrou. S poukazom na ustanovenie § 59 ods.1 písm. b) stavebného zákona, ktoré zároveň citovali, uviedli, že prvostupňový súd pri aplikácii tohto ustanovenia postupoval metódou jeho gramatického výkladu, pričom odhliadnuc od skutočnosti, že súd pri výklade právnych predpisov nemá postupovať len jednou metódou, minimálne v danom prípade bolo nanajvýš vhodné, aby súd skonfrontoval gramatický výklad s výkladom logickým. Podľa názoru žalobcov, súdom prezentovaný výklad pojmu susedná stavba je v priamom rozpore s ustanovením § 139 ods.2 písm. d) stavebného zákona, podľa ktorého sa ňou rozumie „aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá síce spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ale jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté“. V zmysle citovaného ustanovenia definujúceho pojem susedná stavba, vzdialenosť dotknutej stavby od zamýšľanej stavby ale ani od pozemku stavebníka, nie je totiž podstatným faktorom, ktorým je iba tá otázka, či jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté. Susednou stavbou môže byť tak stavba vzdialená aj kilometer od navrhovanej stavby - ak takou novostavbou je tepelná elektráreň, ale zároveň nemusí byť stavba vzdialená iba niekoľko desiatok metrov, pokiaľ navrhovanou stavbou bude napríklad skleník. V tejto súvislosti žalobcovia zdôraznili ďalšie dva pojmy použité v zákonnej definícii susednej stavby - a to, že užívanie susednej stavby môže byť navrhovanou stavbou dotknuté. Pre posúdenie stavby ako susednej preto postačí, ak bude existovať možnosť, že navrhovaná stavba bude mať na jej užívanie vplyv, teda nemusí byť dokázané, že takýto vplyv aj mať skutočne bude. Zároveň upozornili aj na tú skutočnosť, že pre posúdenie povahy stavby ako susednej, a teda aj postavenia jej vlastníka ako účastníka stavebného konania, nie je potrebné, aby možný vplyv navrhovanej stavby mal na stavbu potenciálneho účastníka konania vplyv negatívny. Z významu (a to aj čisto gramatického) slova „dotknuté“, použitého v zákonnej definícii, totiž celkom zrejme vyplýva, že postačí akýkoľvek vplyv (teda v zmysle celej definície čo i len možnosť akéhokoľvek vplyvu) na susednú stavbu.

Žalobcovia sa nestotožnili s názorom súdu, že priamo susediacimi stavbami s povolenou stavbou je iba budova č. 3519 a pochôdzna terasa na pilotoch. Svoje tvrdenie odôvodnili ustanovením § 139 ods. 2 písm. d) stavebného zákona, z ktorého vyplýva, že vzdialenosť dotknutej stavby od zamýšľanej stavby, ale ani od pozemku stavebníka nie je podstatným faktorom. Pokiaľ by postavenie účastníka mal iba vlastník stavby najbližšej k navrhovanej stavbe, tak ako to uviedol vo svojom rozhodnutí prvostupňový súd, potom by na zamedzenie postavenia účastníkov konania stačilo, aby stavebník rozostavoval medzi pozemkom, na ktorom má byť postavená navrhovaná stavba a susednou stavbou nejakú stavbu, aj bez ohlásenia či povolenia. Poukazujúc na aplikáciu ust. § 59 ods. 1 stavebného zákona prvostupňovým súdom v spojení s ust. § 43 stavebného zákona by potom stačila aj časť (prvý stĺp) nového plota na susednej parcele.

V tejto súvislosti žalobcovia poukázali na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“), napríklad rozhodnutia č.k. 1Sžo 3/2007, č.k. 8Sžo 234/2010.

Žalobcovia sa nestotožnili s názorom súdu, že by sa len všeobecne odvolávali na ust. § 59 ods. 1 písm. b) stavebného zákona bez toho, že by preukázali, ktoré konkrétne vlastnícke či iné práva, k akej veci boli rozhodnutím správneho orgánu priamo dotknuté. Opätovne zdôraznili, že pre postavenie žalobcov ako účastníkov stavebného konania postačuje, ak môžu byť ich práva dotknuté, teda nie je potrebné preukazovať, že dotknuté naozaj boli. Poukázali na to, že svoje námietky voči navrhovanej stavbe, majúce vplyv na ich vlastnícke a užívacie práva k nehnuteľnostiam v ich vlastníctve, podrobne uviedli v žalobe, predovšetkým v jej časti II.

Osobitne poukázali na skutočnosť, že v samotnom rozhodnutí o umiestnení stavby je ako jedna z hlavných podmienok stavby uvedená vzdialenosť 18,321 m od bytového domu na Jasovskej č. 2-12, teda od nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov a táto skutočnosť podľa ich názoru priamo poukazuje na to, že predmetná novostavba môže mať na ich vlastnícke a užívacie práva vplyv. Poukázali tiež na to, že pokiaľ ich bytový dom je v rozhodnutí o umiestnení stavby určený ako relevantný a určujúci prvok,

stavby uvedené súdom ako najbližšie (budova súp. č. 3519, terasa) sa v ňom ani nespomínajú. Žalobcovia tiež dali do pozornosti, že nakoľko predmetná novostavba bola rozostavaná v rozpore so stavebným povolením, začalo sa na stavebnom úrade konanie o dodatočnom povolení tejto stavby, v ktorom stavebný úrad uznal žalobcov ako účastníkov konania. Túto skutočnosť považujú za pozoruhodnú aj s ohľadom na vyjadrenie žalovaného k prejednávanej veci, kde účastníctvo žalobcov popiera, no prakticky pri totožnom konaní (keď v konaní o dodatočnom povolení sa povoľuje prakticky totožná stavba) žalobcov za účastníkov považuje. Z uvedených dôvodov žalobcovia žiadali, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnili náhradu trov odvolacieho konania.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O. s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.)

Zo žaloby v predmetnej veci vyplýva, že žalobcovia sa ňou domáhali, aby prvostupňový súd v súlade s ust. § 250b ods.2 O.s.p. uložil žalovanému doručiť im žalobou napadnuté rozhodnutie č. UKSP 20651 TX1/11 Mt-151 z 27. októbra 2011 a aby následne po vykonaní dokazovania rozsudkom rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. UKSP 20651 TX1/11 Mt-151 z 27. októbra 2011 sa zrušuje a vec sa vracia žalovanému na ďalšie konanie.

Z podkladov administratívneho spisu žalovaného je zrejmé, že žalovaný so žalobcami v stavebnom konaní, ktorého výsledkom bolo vydanie stavebného povolenia, nekonal.

Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobcovia s poukazom na ust. § 59 ods.1 písm. b) a § 139 ods.2 písm. d) stavebného zákona namietali, že účastníkom konania je i vlastník susednej stavby, a to bez ohľadu na to, či táto stavba je postavená na pozemku, ktorý má spoločnú hranicu s pozemkom, na ktorom má byť povoľovaná stavba alebo nie.

Úlohou prvostupňového súdu bolo v prvom rade posúdiť, či žalobcovia boli na podanie predmetnej žaloby aktívne legitimovaní.

Podľa ustanovenia § 250b ods.2 O.s.p., ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním malo ako s účastníkom konania konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnemu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť.

Ako už bolo uvedené vyššie prvostupňový súd konanie zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p. majúc za to, že predmetným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu procesných práv žalobcov, pretože „nešlo o majiteľov k susedným stavbám predmetnej nehnuteľnosti“.

Kľúčovou otázkou pre posúdenie danej veci bola otázka účastníctva žalobcov v správnom konaní. Odvolací súd v tomto smere na rozdiel od prvostupňového súdu je toho názoru, že so žalobcami sa v

správnom konaní ako s účastníkmi konania, so všetkými procesnými právami z tohto postavenia vyplývajúcimi, konať malo.

Kto je účastníkom stavebného konania upravuje ustanovenie § 59 ods. 1 stavebného zákona, v zmysle ktorého účastníkmi stavebného konania sú:

- a) stavebník,
- b) osoby, ktoré majú vlastnícke alebo iné práva k pozemkom a stavbám na nich vrátane susediacich pozemkov a stavieb, ak ich vlastnícke alebo iné práva k týmto pozemkom a stavbám môžu byť stavebným povolením priamo dotknuté,
- c) ďalšie osoby, ktorým toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov,
- d) stavebný dozor alebo kvalifikovaná osoba,
- e) projektant v časti, ktorá sa týka projektu stavby.

Odvolací súd zastáva názor, že ustanovenie § 59 ods.1 písm. b) stavebného zákona treba vykladať extenzívnym spôsobom, čomu zodpovedá aj samotným zákonodarcom predpokladaná možnosť dotknutia v tomto ustanovení uvedených práv. Podmienkou účasti pritom nie je, aby bolo námietkam vyhovené, pretože ich posúdenie je v kompetencii stavebného úradu. Za účelom účasti však postačuje iba možnosť, že stavebným povolením budú vlastnícke alebo iné práva priamo dotknuté, pričom je potrebné vychádzať z individuálnych okolností prípadu.

V tejto súvislosti poukazuje zároveň na vymedzenie pojmu „susedná stavba“ v ustanovení § 139 ods.2 písm. d) stavebného zákona tak, že sa ňou rozumie aj stavba na takom pozemku, ktorý nemá sice spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní podľa tohto zákona ide, ale jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknuté. Z uvedeného vyplýva, že pod týmto pojmom treba rozumieť i stavbu v širšom ponímaní, ako je tomu v písm. c) § 139 ods. 2. Kritériá susednej stavby spĺňa aj stavba, ktorá nestojí priamo na susednom pozemku, pričom nemá spoločnú hranicu s pozemkom, o ktorý v konaní ide.

Za stavu, že námietky žalobcov voči navrhovanej stavbe, preukazujú v dostatočnej miere možný vplyv navrhovanej stavby na ich vlastnícke a užívacie práva k nehnuteľnostiam v ich vlastníctve, podľa názoru senátu odvolacieho súdu, podmienky pre priznanie ich účasti v predmetnom stavebnom konaní boli splnené.

Odvolací súd zároveň poukazuje na argumentáciu Najvyššieho súdu SR uvedenú v rozsudku sp .zn. 8Sžo/234/2010 z 20. októbra 2011, z ktorého uvádza nasledovné:

„Podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Vychádzajúc zo štandardnej judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že obsahom základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 ústavy poskytovanú orgánom štátnej správy je umožniť každému reálny prístup k takémuto orgánu a tomu zodpovedajúca povinnosť tohto orgánu vo veci konať tak, aby nedošlo k porušeniu právnych princípov upravených v druhej hlave siedmom oddiele ústavy (I. ÚS 84/97, II. ÚS 22/02).

Odvolací súd zároveň uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou žalobcov v tom, že pre postavenie osoby ako účastníka konania nie je rozhodujúca vzdialenosť stavby v jej vlastníctve od navrhovanej stavby, ani miesto v poradí stavieb zoradených podľa ich vzdialenosti od navrhovanej stavby, ale iba tá skutočnosť, či stavba vo vlastníctve potenciálneho účastníka resp. jej užívanie môže byť navrhovanou stavbou dotknutá.“

Odvolací súd považuje tiež za potrebné uviesť, že obmedzenie pojmu „sused“ len na vlastníkov nehnuteľností, ktoré bezprostredne súvisia resp. majú spoločnú hranicu so stavebným pozemkom, nie je

v súlade s ústavnými princípmi ochrany základných práv, ako je vlastnícke právo a právo na pokojné užívanie majetku. V prípade akceptovania reštriktívneho výkladu prvostupňového súdu, by došlo k porušeniu práva žalobcov na súdnu a inú právnu ochranu vyplývajúcu z čl. 36 ods. 1,2 Listiny základných práv a slobôd.

Za tohto stavu vo veci odvolací súd skonštatoval, že žalobcovia boli v zmysle § 250b ods. 2 O.s.p. na podanie predmetnej žaloby aktívne legitimovaní.

Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie prvostupňového súdu podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. zrušil a vec podľa § 221 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou prvostupňového súdu zachovať zákonný postup v zmysle § 250b ods.2 O.s.p. a následne vo veci opätovne rozhodnúť.

V novom rozhodnutí súd prvého stupňa rozhodne o náhrade trov konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvej O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.